

عنوان مقاله:

معناشناسی تربت سیدالشهداء (ع) و قلمرو اخذ آن به منظور استشفاء بر پایه روایات

محل انتشار:

دوفصلنامه الهیات قرآنی، دوره 9، شماره 17 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سعید چهاردولی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه قم

محمدجواد زکوی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

در فقه شیعه امامیه، خوردن گل و خاک، حرام است. اما از این حکم، خاک قبر امام حسین (ع) با شرایطی استثناء شده است. در روایات امامیه، تعبیری چون «طین قبر الحسین» و «تربه الحسین» به چشم می خورد. هدف این مقاله تبیین چیستی تربت سیدالشهداء (ع) و تعیین محدوده مجاز اخذ به منظور استشفاء از آن است. پرسش اصلی تحقیق این است که بر اساس روایات، به چه محدوده ای از قبر شریف امام حسین (ع) «تربه الحسین» اطلاق می شود و می توان از آن شفاعتی را انتظار داشت. این مقاله به روش تحلیل محتوا انجام شده و یک مطالعه بنیادی به شمار می آید. با مراجعه به منابع حدیثی، فقهی و جست و جوی کلیدواژه هایی مانند تربت، قبر، امام حسین، شفاء و مانند آن، داده های مورد نیاز در راستای هدف مقاله و در پاسخ به پرسش اصلی تحقیق جمع آوری گردید. سپس مورد نقد و بررسی قرار گرفته و به شکل منطقی تدوین و نتیجه گیری شده است. بررسی سه دسته از روایات مربوط به تعیین محدوده اخذ تربت به جهت استشفاء نشان داد که همگی دچار ضعف سند هستند. به نظر می رسد با عنایت به متواتر بودن شفاعتی تربت سیدالشهداء (ع) از یک سو، و حرمت اکل طین و تراب از سوی دیگر، لازم است جهت استشفاء به قدر متیقن از تربت سیدالشهداء (ع) بسنده کرد؛ یعنی تربتی که از خود قبر شریف و اطراف آن که در عرف به قبر ملحق می شود. هم چنین بررسی روایات دال بر بو و رنگ خاص نشان داد که این روایات، دلالتی بر منوط بودن شفاعتی بر رنگ یا بو ندارند.

کلمات کلیدی:

تربت، استشفاء، سیدالشهداء (ع)، قلمرو اخذ، روایات.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1548825>

